

РЕЙ БРЕДЪБЪРИ УТРЕШНОТО ДЕТЕ

Превод от английски: Нели Константинова, 1982

chitanka.info

Той не искаше да бъде баща на малка синя пирамидка. Питър Хорн изобщо не си беше правил такива планове. Нито пък жена му си представяше, че може да им се случи такова нещо. Дни наред бяха разговаряли спокойно за приближаващото раждане на детето им, хранеха се с обикновена храна, спяха много и като дойде време да тръгнат с хеликоптера за болницата, той я прегърна и целуна.

— След шест часа ще си бъдеш пак в къщи, миличка — каза той.
— Тази нова техника за раждане вече прави всичко за човека, само дето още не замества бащата на детето.

Тя си спомни някаква отдавнашна песничка. „Не, не, поне това не могат да ми вземат“ — затананика си я и се засмяха. Хеликоптерът ги издигна над зеления път от градчето към големия град.

Лекарят, спокоен човек на име Уолкот, вдъхваше доверие. Пригответе Поли Ан, съпругата, за предстоящото събитие, а бащата както обикновено остана в чакалнята. Там можеше да пуши или да си вземе едно уиски с лед. Чувстваше се чудесно. Чакаха първо дете, но нямаше за какво да се тревожат. Поли Ан беше в сигурни ръце.

След един час доктор Уолкот влезе в чакалнята. Имаше вид на човек, който е видял смъртта. Питър Хорн, вече на третата чашка, застина:

— Мъртва ли е?

— Не — тихо отвърна лекарят. — Не, не, тя е добре. Но бебето...

— Бебето ли умря?

— Бебето също е живо, обаче... Допийте си и елате с мен. Нещо се случи.

Да, наистина беше станало нещо. И „нещото“ бе изкарало цялата болница по коридорите. Хората обикаляха от стая в стая. Почти му прилоша, докато минаваха по коридора, където стояха хора в бели престилки, споглеждаха се и шушукаха.

— Виж ти! Виж ти! Детето на Питър Хорн! Невероятно!

Влязоха в малка чиста стая. Вътре се тълпяха хора и се надвесваха над ниска маса. На нея имаше нещо.

Малка синя пирамидка.

— Защо ме доведохте тук? — обърна се Хорн към лекаря.

Малката синя пирамидка се раздвижи. И заплака.

Питър Хорн се втурна напред и погледна потресен. Пребледня и задиша учестено.

— Да не би това да е то?

Доктор Уолкот кимна.

Синята пирамидка имаше шест змиевидни израстъка и три очи, които примигваха от стените ѝ.

Хорн не помръдваше.

— Тежи три килограма и четиристотин грама — обади се някой.

Хорн си помисли, че се гаврят с него. Някакъв номер му бяха погодили. Чарли Ръскол трябва да стои зад всичко това. И сега всеки момент ще влезе и ще извика: „Хвана ли се, глупчо!“ — и всички ще се разсмеят. Това не може да е моето дете. О, ужасно. Подиграват ми се.

Хорн стоеше и по лицето му се стичаха капки пот.

— Изведете ме оттук. — Обърна се и недоумяващо разтвори и отпусна ръце, очите му запримигваха.

Уолкот сложи ръка на рамото му и заговори успокоително:

— Това е вашето дете. Разберете, мистър Хорн.

— Не, не може да бъде. — Умът му не можеше да го побере. — Това е някакъв кошмар. Унищожете го!

— Не можем да убием човешко същество.

— Човешко същество?! — Хорн примигна насълзен. — Това не е човек. Това е богохулство!

Лекарят бързо продължи:

— Направихме изследванията на това... дете... и решихме, че не е мутант, а резултат от разлагане и пренареждане на генетичния код. То не е никаква аномалия. Нито е болно. Изслушайте ме, моля ви, внимателно.

Хорн бе втренчил широко отворени очи в стената. Потресен беше и се олюляваше. Лекарят продължаваше да говори сдържано, убедително:

— При раждането детето е било засегнато от външни влияния. Вследствие късо съединение и едновременно с това погрешното функциониране на новите машини за раждане и хипноза се е получило нарушаване на измеренията. И при това положение — завърши набързо лекарят — вашето дете се е родило в... друго измерение.

Хорн дори не можа да кимне. Стоеше и чакаше.

Доктор Уолкот беше съвсем ясен.

— Вашето дете е живо и... и щастливо. Ето го там, на масата. Но за нас видът му е малко странен, понеже се е родило в друго

измерение. Очите ни, привикнали към триизмерно възприемане, не могат да го видят като дете. Но то си е дете. Под целия този камуфлаж тази странна пирамидална фигура с израстъци е *вашето* дете.

Хорн стисна устни и затвори очи.

— Може ли да получа нещо за пиене?

— Разбира се. — Лекарят му подаде чаша.

— И ако може да седна някъде, просто да поседна за малко. —

Хорн се отпусна изтощено на стола. Почваше да разбира. Всичко бавно се наместваше. Той потръпва. Все пак, колкото и страшно да изглеждаше, това беше първото му дете.

Накрая вдигна поглед и се помъчи да различи лекаря.

— А на Поли какво ще кажем? — Гласът му бе едва доловим шепот.

— Ще помислим утре сутринта, когато бъдете в състояние да разговаряте.

— А по-нататък какво ще стане? Има ли някакъв начин да... да се върне в нормален вид?

— Ще опитаме. Разбира се, ако вие ни дадете разрешение да правим опити. В края на краищата то е ваше дете. Вие можеше да правите с него каквото искате.

— С *него*? — Хорн се усмихна горчиво, затваряйки очи. — По какво съдите, че това е *то*? — Притъмня му. Ушите му забучаха.

Уолкот явно беше смутен.

— Ами, ние... това е... не знаем в същност.

Хорн отпи пак от чашата си.

— И какво, ако не успеете да го върнете в нормален вид?

— Разбирам колко голям шок е за вас това, мистър Хорн. Ако не можете да понесете: мисълта да отглеждате детето, ние в Института ще се радваме, ако ни го предоставите и ще се грижим за него вместо вас.

Хорн се замисли.

— Благодаря. Но то все още ни принадлежи — на мен и на Поли. Ще си го прибера в къщи. И ще го гледам, както бих гледал всяко друго дете. Ще му осигуря нормален домашен живот. Ще се постарая да го обикна. Ще се държа добре с него. — Устните му се схванаха, не можеше да мисли.

— Давате ли си сметка каква грижа поемате, мистър Хорн? Това дете не ще може да има нормални другарчета; те веднага ще му извадят душата. Знаете какви са децата. Ако решите да го гледате в къщи, животът му трябва да бъде организиран така, че никой никога да не го вижда. Ясно ли ви е?

— Да. Ясно ми е. А то добре ли е умствено, докторе?

— Да. Проверихме му реакциите. То е чудесно здраво бебе по отношение на нервните рефлексии и подобни неща.

— Искях само да бъда спокоен. А сега единственият проблем е Поли.

Уолкот сви вежди.

— Признавам си, че точно това и мен ме тревожи. Знаете колко тежко е за една жена да научи, че детето ѝ се е родило мъртво. Но да кажеш на една жена, че е дала живот на нещо, което не прилича на човек! Това не е тъй чисто като смъртта. Има голяма опасност от шок. И все пак трябва да ѝ кажа истината. Един лекар не е лекар, ако лъже пациентите си.

Хорн остави чашата.

— Но пък и не искам да загубя Поли. Аз вече съм подготвен и ще мога да приема, ако решите да унищожите детето. Но не искам Поли да умре от шока на цялата тази история.

— Мисля, че ще успеем да върнем детето в нормален вид. Именно затова се колебая, иначе ако смятах случая за безнадежден, веднага щях да издам удостоверение за евтаназия. Но най-малкото, струва си да се опита.

Хорн бе изтощен. Тресеше го.

— Добре, докторе, но докато го оправите, то ще има нужда от храна, от кърмене, от обич. Много време ще отиде, а не можем да чакаме толкова дълго. Кога ще кажем на Поли?

— Утре следобед, като се събуди.

Хорн стана и отиде до масата, която се затопляше отгоре от меко осветление. Когато Хорн протегна ръка, синята пирамидка се поразмърда.

— Здравсти, бебе — каза му той.

Синята пирамидка погледна нагоре към Хорн с трите си блестящи сини очи. Размърда тъничкото си синьо пипалце и докосна пръста на Хорн.

Хорн потръпна.

— Здравсти, бебе.

Лекарят извади специално приготвено шише с храна.

— Това е майчино мляко. Да вървим.

Бебето гледаше нагоре през проясняващата се мъгла. Виждаше над себе си да се движат разни фигури и усещаше, че са дружелюбни. Макар и новородено, то вече беше странно будно и живо. Бебето вече съзнаваше.

Наоколо се движеха разни фигури. Шест сивобели куба се навеждаха над него. Шест куба с шестоъгълни израстъци и всеки куб с по три очи. А имаше и два други куба, които идваха от далечината отвъд кристалното плато. Единият от тях беше бял. Също с три очи. Нещо в този Бял куб много се харесваше на Бебето. Някакво привличане. Някаква връзка. Издаваше някакъв мирис, който напомняше на Бебето за самото него.

Шестте наведени над него сивобели куба издаваха пискливи звуци. Звуци на удивление и любопитство. Всичките заедно звучаха като музика от пиколо.

А ето че и двата новопристигнали куба — Белият и Сивият куб подсвирнаха. После Белият куб протегна шестоъгълния си крайник и докосна Бебето. Бебето отвърна, като измъкна от пирамидалното си тяло един от израстъците. Бебето харесваше Белия куб. Бебето харесваше. Бебето беше гладно. Бебето искаше. Може би Белият куб ще го нахрани...

Сивият куб поднесе към бебето едно розово кълбо. Сега щяха да го нахранят. Добре. Добре. Бебето лакомо прие храната.

Вкусно му беше. Всичките сивобели кубове се оттеглиха и оставиха само хубавия Бял куб. Той застана над Бебето, загледа го и почна да му подсвирква. Свиркаше и свиркаше...

На другия ден казаха на Поли. Не всичко. Но достатъчно. Само със загатване. Казаха й, че бебето в известен смисъл не е добре. Говореха й бавно, във все по-затягащи се кръгове. После доктор Уолкот й изнесе дълга лекция за механизма на раждането, как улеснява жената и как този път се е получило някакво късо съединение. Там беше още един човек, представител на научната мисъл, и той й разказа сухо и

накратко за измеренията, сгъвайки поред пръсти: първо, второ, трето и четвърто! Още някакъв мъж ѝ говори за енергията и материята. Друг някакъв — за онеправданите деца.

Накрая Поли седна в леглото и попита:

— За какво е целият този разговор? Какво не му е в ред на моето бебе, че трябваше толкова приказки да изприкажете?

Уолкот ѝ обясни с няколко думи.

— Разбира се, можете да изчакате една седмица за резултата — добави той. — Или пък да ни подпишете пълномощно Институтът да поеме настойничество над детето.

— Само едно искам да знам — каза Поли.

Доктор Уолкот вдигна вежди.

— В мен ли е вината, че детето е такова?

— Не, абсолютно сигурни сме.

— Дали детето не се е изродило по генетичен път?

— Не, то просто се е озовало в друг континуум. А иначе е съвършено нормално.

Поли отпусна стиснатите си като черта устни и простичко каза:

— Донесете ми тогава моето бебе. Искам да го видя, Още сега, моля ви.

Те внесоха „детето“.

На другия ден съпрузите напуснаха болницата. Поли тръгна със собствените си два хубави крака, Питър Хорн вървеше след нея и я гледаше с тихо изумление.

Детето не беше с тях. Щяха да го вземат по-късно. Хорн помогна на жена си да влезе в хеликоптера им и седна до нея. Издигна бръмчащата машина в топлия въздух.

— Ти си цяло чудо — каза той.

— Защо? — попита тя и запали цигара.

— Наистина. Дори не се разплака. Нищо не направи.

— Знаеш ли, то май не е чак толкова грозно. Веднъж да свикнеш с него. Мога дори... да го държа на ръце. Такова е топло и плаче и дори има нужда от пелени, триъгълни пелени. — Тя се засмя, но той забеляза нервния трепет в смеха ѝ. — Не, не заплаках, Пит, защото това е моето бебе. Или ще бъде. То не е мъртво, слава богу. То е... не знам как да ти обясня, то още е неродено. Иска ми се да мисля, че още

не се е родило. И го чакаме да се появи. Имам доверие в доктор Уолкот, а ти?

— Права си. Права си. — Той се пресегна и взе ръката ѝ в своята. — Да ти кажа ли нещо? Ти си страшно сладурче.

— Ще издържа — продължи тя, загледана напред в плъзгащата се под тях зелена повърхност. — Докато очаквам да стане нещо хубаво, нищо няма да може да ме нарани или шокира. Ще изчакам шест месеца и после може би ще се самоубия.

— Поли!

Тя го погледна, сякаш току-що се бе появил.

— Извинявай, Пит. Но това не може да продължава вечно. Свърши ли се веднъж всичко и бебето най-после „да се роди“, ще го забравя и повече никога няма да се сещам за него. Но ако лекарят не успее да ни помогне, това умът ми няма да може да го побере и ще съумее само да накара тялото да се качи на покрива и да скочи.

— Всичко ще се оправи — каза той с ръце на волана. — Ще видиш.

Тя не каза нищо, само издиша цигарения дим в бръсващите удари на хеликоптерната перка...

Минаха три седмици. Всеки ден ходеха в Института да посетят „Пай“. С това тихо и спокойно име Поли Хорн наричаше синята пирамидка, която сега примигваше към тях от топлата маса, където я слагаха да спи. Доктор Уолкот внимателно им обясни, че навиците на „детето“ са нормални като на всяка друго: еди-колко си часа сън, еди-колко си часа е будно, колко време е внимателно, колко време скучае, колко пъти се храни и колко време остава само. Поли Хорн го слушаше и лицето ѝ се разнежи, погледът ѝ се затопли.

На края на третата седмица доктор Уолкот ги попита:

— Не ви ли се ще вече да го вземете в къщи? Вие не живеете в града, нали? Щом имате заграден двор, можете от време на време да го извеждате на слънце. То има нужда от майчина обич. Звучи много банално, но е така. То трябва да бъде кърмено. Към новата машина за хранене има обяснения откъде приема храната. То има нужда от галтовен глас, топлина, ръце и тъй нататък. — Доктор Уолкот им обясняваше със сух глас. — И все пак мисля, че вече свикнахте достатъчно с него, за да видите че то е много мило здраво дете. — Готова ли сте, мисис Хорн?

— Да, готова съм.

— Добре. И го довеждайте тук всеки три дни на контролен преглед. Вече имаме неговата формула. Засега работим над няколко разрешения, мисис Хорн. До края на годината ще имате някакъв резултат. Отсега не мога да ви кажа нищо определено, но имам основания да смятам, че ще измъкнем това дете от четвъртото измерение като заек от шапка.

Тогава, за негова изненада и удоволствие, Поли Хорн го разцелува по двете страни.

Пит Хорн подкара хеликоптера към къщи. Летяха над заоблените хълмисти зеленини на Грифит. От време на време той поглеждаше пирамидката в ръцете на Поли. Тя му гукаше галено и бебето ѝ отговаряше горе-долу по същия начин.

— Много странно — обади се Поли.

— Кое?

— Как ли му изглеждаме? — каза жена му.

— Питам доктор Уолкот за това. Каза, че сигурно сме му много смешни. То е в едни измерения, ние в други.

— Искаш да кажеш, че не ни възприема като мъж и жена ли?

— Да, ако можехме да се видим през неговите очи. За него ние сме нещо естествено в каквито и форми да ни вижда. То е свикнало да ни възприема като кубове, квадрати или пирамиди, тъй като ни гледа през собствените си измерения. Бебето няма никакъв друг опит, няма други норми, с които да сравнява това, което вижда. Ние сме му нормите. От друга страна, то ни изглежда свръхестествено, защото го съпоставяме с формите и размерите, на които сме свикнали.

— Да, разбирам, разбирам.

Бебето реагираше на движение. Един Бял куб го държеше в топлите си израстъци. Друг Бял куб седеше по-нататък в някакъв пурпурен правоъгълник. Правоъгълникът се носеше във въздуха над просторни блеснали повърхности с пирамиди, шестоъгълници, паралелепипеди, колони, балони и многоцветни кубове.

Единият Бял куб издаде подсвиркващ звук. Другият Бял куб му отвърна по същия начин. Белият куб, който го държеше, се обърна. Бебето гледаше двата Бели куба и света, който се плъзгаше покрай летящия мехур.

Доспа му се. То затвори очи, намести по-удобно пирамидалната си младост в скута на Белия куб и заиздава тихи звукчета...

— Заспа — обади се Поли Хорн.

Дойде лятото. Самият Питър Хорн бе зает с вносно-износната си работа. Но бе придобил навика всяка вечер да се прибира в къщи. През деня Поли беше добре, обаче нощем, когато оставаше сама с детето, почна да пуши твърде много и една вечер той я завари в безсъзнание на кушетката, а на масата пред нея имаше празна бутилка от шери. Оттогава той почна сам да се грижи нощем за детето. Когато плачеше, то издаваше странни подсвиркващи звуци, като някое загубено и виещо в джунглата животно. Това не бяха детски звуци.

Бащата облицова стените на детската стая със звукоизолационен материал.

— За да не чува жена ви детето ли? — попита работникът.

— Да — отвърна Питър Хорн. — За да не го чува.

Малко хора им идваха на гости. Страхуваха се някой да не се натъкне на Пай, милата сладка пирамидка, малкия Пай.

— Какъв е този шум? — попита ги веднъж един гостенин над коктейла си. — Прилича на чуруликане. Не знаех, че имате птички в къщи, Питър.

— О, да — отвърна Хорн и притвори вратата на детската стая. — Ще пийнете ли още едно? Наздраве на всички.

Беше като да имаш в къщи куче или котка. Или поне Поли гледаше така на него. Питър Хорн я наблюдаваше и забелязваше как точно говори и глези малкия Пай. Пай това, Пай онова, но някак си от известно разстояние. Понякога тя ще се огледа из стаята, ще прокара ръце по тялото си, а дланите ще се стиснат и тя ще изглежда объркана и уплашена, сякаш чакаше някой всеки момент да пристигне.

През септември Поли заяви на мъжа си:

— Той вече може да казва татко. Да, наистина може. — Хайде, Пай, кажи „татко“!

Тя вдигна синята пирамидка.

— Фюиит! — изсвири топлатата синя пирамидка.

— Престани, за бога! — викна ѝ Питър Хорн. Взе детето от ръцете ѝ и го занесе в детската стая, където то продължи да подсвирва

това име, това име, това име. Хорн се върна и си наля чаша силна напитка. Поли тихичко се смееше.

— Не е ли ужасно! — каза тя. — Дори *гласът* му е в четвъртото измерение. Колко интересно ще бъде по-нататък, като се научи да говори. Ще го караме да научи наизуст монолога на Хамлет и като го казва, ще се получава нещо от Джеймз Джойс! Какви щастливци сме! Налей ми още малко!

— Достатъчно пи — забеляза той.

— Благодаря, сама ще си сипя — каза тя и си наля.

Октомври, после ноември. Пай вече се учеше да говори. Той подсвиркуваше, писукаше, издаваше звън на камбанка, като огладнееше. Доктор Уолкот продължаваше да ги посещава.

— Когато е равномерно яркосиньо — казваше лекарят, — това означава, че бебето е здраво. Помръкне ли цветът и стане матов... детето не се чувства добре. Не забравяйте.

— О, да, ще го запомня — каза Поли. — Турско синьо означава здраве, матов кобалт — боледуване.

— Млада лейди — каза лекарят, — по-добре вземете две от тези таблетки и елате утре да си поговорим малко. Не ми харесват тези приказки. Я си покажете езика! М-да. Пиете ли! Погледнете си пръстите — колко са пожълтели. Трябва да намалите цигарите наполовина. До утре.

— Не може повече да продължава така — каза Поли. — Вече почти цяла година мина.

— Скъпа мисис Хорн, не искам постоянно да ви държа в напрежение. Но щом получим някакъв резултат, веднага ще ви уведомя. Ежедневно работим над този проблем. Скоро ще направим един експеримент. А сега вземете тези хапчета и си затворете хубавата уста. — Той погъделичка Пай под „брадичката“. — Чудесно здраво бебе! И хич не е дребно — почти девет килограма!

Бебето различаваше кога влизат и излизат двата хубави Бели куба, които винаги, когато беше будно, бяха край него. Имаше още един куб, сив, който идваше в определени дни. Но обикновено прекарваше с двата Бели куба, които се грижеха за него и го обичаха.

То погледна единия топъл, по-закръглен и по-мек Бял куб и издаде тихичък чуруликащ звук на задоволство.

Белият куб го нахрани. То бе доволно и растеше. Всичко му бе близко и хубаво.

Настъпи новата, 1989 година.

Космически кораби профучаваха по небето, бръмчаха хеликоптери и топлите калифорнийски ветрове разцъфваха.

Питър Хорн тайно донесе в къщи големи пластинки от специално отляно синьо и сиво поляризирано стъкло. През тях разглеждаше своето „дете“. Но нищо. Пирамидката си оставаше пирамидна, все едно дали чрез рентгенови лъчи или през жълт целофан ще я гледа. Препятствието бе непреодолимо. Хорн постепенно се върна към пиенето.

В началото на февруари стана голямо събитие. Като се върна един ден в къщи, Хорн с ужас забеляза тълпа съседи, насъбрани на поляната пред къщата му. Някои от тях седяха, други стояха прави, трети се разхождаха наоколо със слисани изражения.

Поли развеждаше из двора „детето“.

Беше много пияна. Държеше синята пирамидка за ръка и я разхождаше нагоре-надолу. Не забеляза приземяването на хеликоптера, но пък и не обърна особено внимание на Хорн, като го видя да дотичва.

Един съсед се обърна към него:

— О, мистър Хорн, какво симпатично нещо. Къде го *намерихте*?

Някой друг се обади:

— Хей, ама вие сте били страшен пътешественик, Хорн. От Южна Америка ли го взехте?

Поли вдигна пирамидката.

— Кажи „татко“! — викаше ѝ тя, опитвайки се да спре погледа на съпруга си.

— Фюиит! — изсвири пирамидната.

— Поли! — извика Питър Хорн.

— Дружелюбно е като куче или котка — обясняваше Поли, развеждайки детето. — О, не, не е опасно. Като бебе е дружелюбно. Съпругът ми го донесе от Афганистан.

Съседите почнаха да се разотиват.

— Чакайте — махна им Поли. — Не искате ли да видите моето бебе? Не е ли просто очарователно!

Той я удари през лицето.

— Моето бебе — изрече тя на пресекулки.

Той я удари още няколко пъти, докато тя престана да повтаря тези думи и колабира. Той я вдигна на ръце и я занесе в къщата. После се върна да вземе Пай, прибра и него и седна да телефонира в Института.

— Доктор Уолкот, Хорн се обажда. Ако може да пригответе екипа. Тази вечер или никога.

Долови колебание. Доктор Уолкот въздъхна.

— Добре. Доведете жена си и детето. Ще се опитаме да уредим нещо.

Затвориха.

Хорн отиде при пирамидката и почна да я разглежда.

— Съседите казаха, че е страшен — рече жена му, легнала на кушетката, очите ѝ бяха затворени, устните потръпваха.

Институтът миришеше на чисто, дезинфекцирано и стерилно. Доктор Уолкот вървеше по коридора, следван от Питър Хорн и съпругата му Поли, която носеше Пай на ръце. Отвориха една врата и се озоваха в просторна зала. В средата имаше две маси с надвесени над тях черни капаци.

Зад масите се виждаше сложна апаратура с циферблати и лостчета. Чуваше се едва доловимо бръмчене. Питър Хорн погледна бегло Поли.

Уолкот ѝ подаде чаша с някаква течност.

— Изпийте това.

Тя го изпи.

— А сега седнете.

Двамата седнаха. Лекарят скръсти ръце и ги погледна.

— Искам да ви обясня какво сме правили през последните няколко месеца по вашия въпрос — почна той. — Опитвах се да измъкна бебето от четвъртото му, пето или шесто дяволско измерение, в което се намира Всеки път, когато го оставяхте на контролен преглед, ние се занимавахме с този проблем. Сега вече имаме някакво разрешение, но то с нищо не може да ни помогне да измъкнем бебето от измерението, в което съществува.

Поли се облегна назад. Хорн само следеше внимателно думите на лекаря. Уолкот се наведе напред.

— Пай не мога да измъкна, но мога вас да прехвърля в неговото измерение. Това е. — Той разтвори ръце.

Хорн погледна апаратурата в ъгъла.

— Искате да кажете, че можете *нас* да ни прехвърлите в измерението на Пай?

— Ако решите, че ви е нужно.

Поли мълчеше. Държеше спокойно бебето и го гледаше.

Доктор Уолкот продължи обясненията си.

— Открихме каква серия от механически и електрически неизправности е заставила Пай да се озове в сегашното състояние. Тази злополука и въпросното натоварване можем да възпроизведем. Но него да върнем обратно, това е съвсем друго нещо. Може би ще бъдат необходими един милион опити и неудачи, преди да улучим комбинацията. Комбинацията, която го прехвърли в друго измерение, беше случайна, но за щастие ние я забелязахме, наблюдавахме и регистрирахме. Но нямаме никакви данни за връщането обратно. Трябва да работим в пълен мрак. Затова ще ни бъде по-лесно *вас* да прехвърлим в четвъртото измерение, отколкото да върнем Пай в нашето.

Поли запита протичко и сериозно:

— А ако ме прехвърлите в неговото измерение, ще мога ли да виждам моето бебе такова, каквото си е?

Уолкот кимна.

— Тогава направете го — каза Поли.

— Почакай! — рече Питър Хорн. — Ние сме в този институт едва от пет минути и ти вече си готова да обречеш целия си живот.

— Но ще бъда вече с моето истинско бебе. Нищо друго не ме интересува.

— Доктор Уолкот, а какво ще представлява за нас преминаването в това измерение?

— Вие специално няма да забележите никаква разлика. Двамата ще се виждате един друг в същите форми и размери. Пирамидката обаче ще се превърне в бебе. Вие ще придобиете едно допълнително чувство и ще можете да интерпретирате по нов начин това, което виждате.

— Но няма ли и ние самите да се превърнем в призми или пирамиди! И вас, докторе, да ви виждаме вече не като човек, а като

някаква геометрична фигура?

— Губи ли слепият човек, който проглежда за първи път, своя слух или вкусовото си осезание?

— Не.

— Какво тогава? Престанете да мислите само за това, че ще загубите нещо. Помислете за нещата, които ще придобиете. Вие получавате нещо. А нищо не губите. Вие знаете как изглеждат хората и това е едно преимущество, което Пай не притежава, защото се е научил да възприема нещата само през своето измерение. Когато пристигнете „там“, вие ще ме виждате едновременно по два начина — и като геометрична абстракция, и като човек, както предпочитате. Това вероятно ще ви направи истински философи. Има едно нещо обаче...

— Какво?

— За всички други на света вие, вашата съпруга и детето, ще изглеждате като абстрактни форми. Бебето ще бъде триъгълна пирамида. Жена ви може би призма. А вие самият — шестоъгълно тяло, например. Светът ще бъде шокиран, не вие.

— Ние ще бъдем аномалия?

— Да, вие ще бъдете аномалия. Но няма да го съзнавате. Обаче сигурно ще трябва да живеете доста изолирано.

— Докато откриете начин да ни върнете и тримата обратно?

— Точно така. Може би след десет или двадесет години. Не ви го препоръчвам много, защото вие и двамата може да полудеете в резултат на това, че ще се чувствате отделени и различни. Ако във вас има зародиш на параноя, тя може да се прояви. От вас зависи естествено.

Питър Хорн погледна жена си, тя му отвърна със замислен поглед.

— Да вървим — реши Питър Хорн.

— В измерението на Пай ли? — попита лекарят.

— Да, в неговото измерение.

Станаха.

— Докторе, сигурен ли сте, че няма да загубим нито едно от сетивата си? И ще можете ли да ни разбирате като говорим с вас? Пай говори съвсем неразбираемо.

— Пай говори така, защото по този начин стигат до него нашите думи, след като преминат през неговото измерение. Той подражава

звуките, които чува. Когато бъдете там, вие ще говорите на съвършен английски, защото вие знаете *как*. Измеренията са свързани със сетивата, времето и познанието.

— А какво ще бъде за Пай, когато преминем в неговата форма на съществуване? Веднага ли ще ни види като човешки същества и няма ли да го шокира това? Не е ли опасно?

— Той е ужасно млад и още няма установени понятия за нещата. Ще се шокира леко, но вашият мирис за него ще остане същият, гласовете ви ще запазят характеристиката си и същата тоналност и вие ще бъдете за него все така топли и обичащи, което е най-важното. Добре ще се разбирате с него.

Хорн се двоумеше.

— Толкова дълъг изглежда пътят до там, където искаме да отидем. — Той въздъхна. — Бих искал да имаме друго дете и да забравим това.

— В момента от значение е това бебе. Смя да предположа, че Поли не би искала никакво друго, нали, Поли?

— Само това бебе, само *това* бебе — каза Поли.

Уолкот многозначително погледна Питър Хорн. Той го разбра правилно. Или това бебе, или никога вече Поли. Или това бебе, или Поли в някоя тиха стая, втрещена в пространството до края на живота си.

Тръгнаха заедно към масите.

— Щом тя може, смятам, че и аз ще мога да го понеса — каза Хорн и я хвана за ръка. — И без това вече толкова години работя напрегнато, просто ще бъде удоволствие да се оттегля и за разнообразие да се превърна в абстракция.

— Откровено казано, завиждам ви за пътешествието — рече Уолкот, регулирайки голямата тъмна машина. — Забравих да ви кажа, че като резултат от вашето пребиваване „там“ вие спокойно можете да напишете истински философски труд, на който могат да завидят и Дюи^[1], и Бергсон^[2], и Хегел или който и да е от техния калибър. Един ден и аз може да дойда „там“ да ви навестя.

— Ще бъдете добре дошъл. Какво още е необходимо за пътешествието?

— Нищо. Просто да легнете на тези маси и да запазите спокойствие.

Бръмчене изпълни стаята. Звукът на енергия, сила и загреване.

Поли и Питър Хорн легнаха на масите, хванати за ръце. Двойният черен капак ги захлупи. Двата потънаха в мрак. Някъде далеч в болницата се обади глас на часовник: „Бим-бам, седем часът. Бим-бам, седем часът.“ После мекият камбанен звън замря.

Тихото бръмчене нарасна. Машината проблясваше със скрита, променлива, сгъстяваща се сила.

— Има ли някаква опасност? — извика Питър Хорн.

— Никаква.

Енергията свистеше. Самите атоми се разединиха в пространството на два чужди, враждебни лагера. Двете страни поведоха битка за надмощие. Хорн зяпна да изкрещи. Под ужасната атака на електричеството вътрешностите му ставаха пирамидални, призматични. Усети една теглеца, изсмукваща, изтръгваща мощ да се впива в тялото му. Енергията се нахвърляше върху него, риеше тялото му и го притискаше от всички страни. Измеренията на черния капак над торса му се разтеглиха и опнаха в някакви чисти неразбираеми плоскости. Потта, която се стичаше по лицето му, не беше пот, а чиста измерима субстанция. Крайниците му бяха усукани, разпръснати, сбрани отново, размачкани и сбити. Той започна да омеква като сгорещен восък.

Нещо щракна и пропълзя някакво цъкане.

Хорн мислеше бързо, но хладнокръвно. Как ще живеят за в бъдеще с Поли и детето в къщи? А хората, които ще им идват на гости? Как ще бъде?

Внезапно той проумя как ще бъде и мисълта го изпълни с някакво огромно благоговение и чувство на упойваща вяра и време. Ще живеят на същия спокоен, зелен хълм в същата бяла къща с висока ограда около нея, която ще ги предпазва от простото любопитство. И доктор Уолкот ще идва да ги навестява, ще паркира долу, ще се изкачи по стъпалата и на вратата ще се появи слаб Бял правоъгълник, когото ще посрещнат със сухо мартини в змиевидните си ръце.

В един фотьойл в стаята ще седи Бялата призма с отворено томче Ницше, ще четете и ще пуши лулата си. А на пода наоколо ще тича Пай. И ще разговарят, и ще дойдат още някои приятели, а Бялата призма и Белият правоъгълник ще се шегуват и ще се смеят над сандвичите и

следващата напитка, и това ще бъде една чудесна вечер на хубави разговори и смях.

Ето как ще бъде.

Щрак.

Бръмченето престана.

Капакът се издигна над Хорн.

Всичко свърши.

Те бяха в друго измерение.

Чу Поли да плаче. Беше много светло. После той се плъзна от масата и се изправи, примигвайки. Поли се затича, после спря и вдигна нещо от пода.

Беше синът на Питър Хорн. Жизнено, с розови бузки синеоко момиченце се гушеше в ръцете ѝ, хълцаше, примигваше и плачеше.

Пирамидалните форми бяха изчезнали. Поли плачеше от щастие.

Питър Хорн прекоси стаята разтреперан, опитвайки се да се усмихне и да прегърне едновременно и Поли и детето, и да заплаче с тях.

— Е! — каза Уолкот и застана зад тях. Дълго време не бе помръдвал. Само гледаше отсреща в стаята Бялата призма и тънкия Бял правоъгълник, който държеше Синята пирамидка. Влезе един асистент.

— Шштт! — каза Уолкот с ръка на устата. — Те предпочитат да останат за малко сами. Елате!

Сложи ръка на рамото на асистента и на пръсти се измъкнаха от стаята. Белият правоъгълник и Бялата призма дори не се обърнаха, когато вратата се затвори.

[1] Джон Дюи (1859—1952) — Американски философ и просветител. — Б.пр. ↑

[2] Анри Бергсон (1859—1941) — Френски философ. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.